

ဥပဒေ

NYAY

Butterfly effect

အခန်း(၁)

N Y A Y

Butterfly Effect

-A-

“ပြောပါဦး...နောက်တော့ ခင်ဗျားဘာတွေ ဆက် ဖြစ်လဲ...”

သူ အင်တာဗျူး နေတဲ့လူက သူမေးသမျှကို စိတ်ဝင်တစား

ဖြေဆိုလိုဟန်ရှိပေမယ့် လေ အလျော့ခံထားရတဲ့ ပူဖောင်းတစ်လုံးကို ပျော့ဖတ်ဖတ်နဲ့ နုံးခွေနေတယ်။

“အရမ်းကို ထူးဆန်းတယ်။ ကျွန်တော် အန်တဲ့အထဲမှာ သံတိုသံစတွေ ၊

သံချောင်းတွေ ပါလာခဲ့တယ်...”

“ ဖြစ် ဖြစ် ချင်း ဆေးရုံမပြေးကြဘူးလား...”

“ကျွန်တော် အံ့အားသင့်ပြီး တုန်လှုပ်နေခဲ့တယ်။ ဟုတ်တယ်...။ ကျွန်တော် တို့

ဆေးရုံ ဆိုတာကို မေ့နေခဲ့ကြတယ်။ ဆေးရုံဆိုတာ ကျွန်တော် တို့လို လူဆင်းရဲတွေ အတွက် ရပ်ရှင်ရုံတစ်ရုံ လိုပါပဲဗျာ...။ ငွေကြေးမပါဘဲ အထဲကို ဝင်လို့မရတဲ့ နေရာတစ်ခုပေါ့...”

သူအသာအယာပြုံး လိုက်မိတယ်။

တယ်လာတဲ့ သူပဲ...။

“မောနေရင် ဖြည်းဖြည်းချင်းပြောပါ...။ နောက်တော့ရော...”

အဲဒီ လူက ဆက်ကို မပြောနိုင်တော့ဘူး...။ အသက်ကို ခပ်မျှင်းမျှင်းလေး ရှိုက်ရှူ

နေဆဲမို့ မိခင် ဖြစ်ဟန်တူတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးက...

“သူ လုံးဝ မအိပ်ရဲတော့ဘူး... အိပ်ပျော်သွားတာနဲ့ သူ့ဆီကို

မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင် ကောင် ရောက်လာတော့မယ်လို့ သူ သိနေခဲ့တယ်။

တကယ်လည်း အဲဒီ အတိုင်းပဲ...။ သူ အိပ်မောကျပြီး သိပ်မကြာဘူး...။
ဂယောင်ချောက်ခြားနဲ့ ချွေးစီးတွေ ပြန်ပြီး လန့်နိုး...။ ဂူးဂူးဝါးဝါး တွေ အော်ဟစ်နဲ့။
နောက်တော့ သူ ဝမ်းသွားတဲ့အထဲမှာ ပါ သံချောင်းတွေ ပါလာတယ်...”

“ဒီတော့မှ ဆေးရုံပြေးကြတာပေါ့... ဟုတ်လား...”

လေလျော့နေတဲ့ ပူဖောင်းကြီး ကတော့ သူ့စကားကို ခေါင်းညိတ်ရုံသာ
ထောက်ခံနေပြီး မိခင် ဖြစ်ဟန်တူသူက...

“ဟုတ်တယ်...။ သူ့အ ဖြစ်ကို ဘယ်သူကမှ မယုံကြည်နိုင်ကြဘူး...။
အထွေထွေကုသ ဆောင်ကနေ စိတ်ကျန်းမာရေး အဆောင်ကို လွှဲပေးခဲ့ကြတယ်။ စိတ် ရောဂါ
ကုဆရာဝန်ကြီးတွေ သံသယ ဖြစ်နေတာက သူ့ဟာသူ သံချောင်းတွေ မျိုချလို့ သံချောင်းတွေ
အနံ့၊ သံချောင်းတွေ ဝမ်းထဲကနေ ပြန်ထွက်လာတယ် ထင်နေတာ။ ပေးတဲ့ဆေးတွေ ကလည်း
အရူး တစ်ယောက် ကို ပေးတဲ့ဆေးတွေ အတိုင်းပဲ...။ သောက်ပြီး သားက
တောက်လျှောက်ကို အိပ်တာ...”

“ဟုတ်ပြီ... ဆက်ပါဦး... အဒေါ်...”

“သားကို အထူးကြပ်မတ်ဆောင်က သီးသန့်အခန်းအလွတ်တစ်ခုမှာ ထားပြီး
ဆေးကုရင်း လေ့လာကြတယ်။ ဗိုက်ကိုလည်း ဓာတ်မှန်ရိုက်ကြည့်ကြတယ်။ အခြေအနေက
မသက်သာဘူး။ သံချောင်းတွေ အနံ့မြဲ၊ ဝမ်းထဲမှာ ပါမြဲပဲ...။ ဒီသံချောင်းတွေ ဘယ်လို ဖြစ်လို့
လူနာဗိုက်ထဲ အမြဲ လိုလို ရောက်လာကြတာလဲ...။ နောက်တော့ မှတ်ချက်တစ်စုံတစ်ရာ
မပေးနိုင်ဘဲ ပြည်သူ့ဆေးရုံ ကြီးကို လွှဲပေးလိုက် တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“အဲဒီ လို လွှဲပေးတော့ အဒေါ်တို့ မသွားကြတော့ဘူးလေ... ဘယ် ဆရာဝန်မှ
မကယ်နိုင် တော့ဘူးဆိုတာ အဒေါ်တို့ သဘောပေါက်သွားပြီ...။ ဒါနဲ့ပဲ
အိမ်ပြန်ခေါ်လာခဲ့ကြတယ်”

“နေပါဦး... ဒီလို မ ဖြစ်ခင်တုန်းက သူ တစ်ယောက် ယောက် နဲ့ အဆင်မပြေတာမျိုး ရန်ညှိုး ရန်စရှိတာမျိုး ရှိလား...”

“ရှိတယ်... သူလည်း နောက်မှ ပြန်တွေ့ မိပြီး အမှတ်ရသွားတာ။ အဲလိုမ ဖြစ်ခင် တစ်ပတ် လောက်က ဘတ်(စ်) ကားမှတ်တိုင်မှာ မိန်းမ တစ်ယောက် နဲ့ ပြဿ နာတက်ခဲ့တယ်တဲ့... ဖြစ်ခဲ့ တာက သေးသေးမွှားမွှားလေးပါ...။ သူ့ထမီးမှာ သားကြောင့် မတော် တဆွံ့ဗွက်စင်သွားရင်းက နေ့ စ,တာ...။ ငါ့ဘာမှတ်နေလဲ ... ငါ့အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိစေရမယ်လို့ ပြောသွား တယ်...တဲ့”

“ဪ...”

သူ ခေါင်းတစ်ဆတ်ဆတ် ညှိတ်ရင်းသာ အဒေါ်ကြီး ပြောသမျှကို နားထောင်နေမိသည်။

“ဒါ... မတရားတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုပဲကွယ်...။ ဘုရားက လက်ပိုက်ကြည့်မနေပါဘူး။ သား အကြောင်းကို လူတွေ တော် တော် များများ သိသွားပြီး အဒေါ်တို့အိမ်ကို ဘုန်းတော် ကြီးတစ်ပါး ကြွလာခဲ့တယ်...။ ဖန်ခွက်ထဲကို ရေသန့်သန့်ထည့်ခိုင်းပြီး ပရိတ်ရွတ်ပြီး သားကိုသောက်ခိုင်း တယ်...။ အဲဒီ ကစပြီး သားအခုလို ပြန်ကျန်းမာလာခဲ့တာ...”

“ခင်ဗျာ...။ ရေ...”

*

-ဗိ-

သူ့နာမည် က အံ့မခန်းပါ...

လူငယ် ဘတ်(စ်)ဆဲလား စာရေး ဆရာလေး ဆိုပါတော့...။

တစ်ခါတစ်ရံ ပေါက်တတ်ကရ လုပ်တတ်တာလေးတွေ ကလွဲရင် သူ့လုပ်ရပ်တိုင်းဟာ နာမည် နဲ့လိုက်အောင် အံ့မခန်းပါပဲ...။

“ငတ်လို့ စာအုပ်လိုင်းထဲဝင်လာတာ မဟုတ်ဘူး...။ ပျော်လို့ ဝင်လာတာ...”

ကဲ... အဲဒီ စကားကိုသာ ကြည့်...။

တကယ်လည်း သူက လူရည်သန့် ခေတ်ပညာတတ် သူဌေးသား...။

တက္ကသိုလ်ရိပ်သာ လမ်းထဲမှာ ခြံနံ့ဝန်းနံ့ နေပြီး...။ ဘာ ဟိတ်ဟန်၊ ဘာစတိုင်လ်မှ မထွားဘဲ (ဆိုက္ကားဆရာ တစ်ယောက် သူ့ဆိုက္ကားကို အေးအေးလူလူနင်းနေသလိုမျိုး) Mark X တို့ Crown Majaster တို့ကို ဆိုက္ကားလောက် သဘောထားပြီး စီးနေတဲ့သူ...။

စာအုပ်လိုင်းထဲမှာ သူ့ကို မျက်မှန်းကျိုးနေတဲ့ သူတွေ လည်း ရှိချင်ရှိမှာ ပေါ့...။ ဒါပေမဲ့ သူ ကတော့ အားလုံးကို မျက်မှန်းကောင်းလျက်ပါပဲ...။

သူရေး တဲ့ လိုင်းက အပျော်ဖတ်လိုင်းတော့ မဟုတ်ဘူး...။

တစ်ခါတစ်ရံ မှော် ဆန်ဆန်၊ ဂန္ဓာရီဆန်ဆန် ရင်ဖိုလို့၊ ဝှက်ဆန်းကြယ်...။ တစ်ခါတစ်ရံ လည်း သင်္ချာကိန်းဂဏန်း၊ ရူပဗေဒသဘောတရားနဲ့ သရော်လှောင်ပြောင်စာတွေ...။

သူရေး ခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုတွေ ကောင်းသည်။ ညံ့သည် ရှိကောင်း ရှိနိုင်ပေမယ့် ဝတ္ထု တစ်အုပ်အပေါ် မှာ သူဘယ်လောက်အားစိုက်ရေး သလဲဆိုတာ ပရိသတ်က သိသည်။ ဒါကြောင့် လည်း အချိန်တိုတို လေးအတွင်း မှာ နာမည် တစ်လုံး ရခဲ့သည်။

စောစောကပြောတဲ့ ပေါက်တတ်ကရ လုပ်တတ်တာလေးတွေ က လွဲရင်ဆိုတာကလည်း ဒီလိုပါ...။

စာရေး ဆရာအတော် များများ က ပြည်တွင်း :ဈေးကွက်ကို ချိန်ရွယ်ပြီး ဝတ္ထုတွေ ရေး နေချိန် မှာ... သူက ဟောလိဝုဒ်ကို ချိန်ရွယ်ပြီး ဝတ္ထုတွေ ရေး သည်။ အုပ်တိုင်းတော့ မဟုတ်...။ တစ်အုပ်စ... နှစ် အုပ်စ...။

နောက်... သူ့ဘာသာ ငွေကြေးစိုက်ထုတ်ပြီး ဘာသာပြန်ဆရာနှင့် တစ်အုပ်လုံး အင်္ဂလိပ် ပြန်ဆိုကာ ဇာတ်လမ်းကို ချုံ့ပြီး အီးမေးကနေတစ်ဆင့် ဟောလိဝုဒ်ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီကြီးများ သို့ ပြကြည့်နေသည်။

ဒီအကြောင်းကို သူ ဘယ်သူ့ကိုမှ အသိမပေးသေး...။ ကြိတ်လှုပ်ရှားနေသည်
ဆိုပါတော့...။

အချိန်အချိန်ထိတော့ အဆိုပါ ရပ်ရှင်ကုမ္ပဏီကြီးများ ဆီမှ...

“လူကြီးမင်းရဲ့ ကြိုး စားမှု ကို ဂုဏ်ယူအသိအမှတ်ပြုပါတယ်။ ထပ်ပြီး ကြိုး
စားစေချင်ပါ တယ်...” ဆိုတဲ့ မှတ်ချက်တွေ ပဲ သူရနေသေးသည်။

အံ့မခန်းဆိုတဲ့ကောင်က ဘာကိုမှ ဂရုစိုက်တာမဟုတ်။

ပြောပြီးပြီပဲ...။ ငတ်လို့ ဝင်လာတာ မဟုတ်ဘူး...။ ပျော်လို့ ဝင်လာတာပါဆိုမှ...
။

မနေ့က ကိစ္စပဲကြည့်...။

ထုတ်ဝေသူလည်း ဟုတ်၊ သူငယ်ချင်းလည်း ဟုတ်တဲ့ အတာမောင်မောင်က မြို့
စွန် ရပ်ကွက်တစ်ခုမှာ အရမ်းထူးဆန်းတဲ့ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်နေကြောင်း သူ့ကို ပြောသည်။

ဒါနဲ့ သူရောက်သွားခဲ့ရခြင်း ဖြစ်၏ ။

ဟိုရောက်တော့ သူ ထင်ထားတဲ့အတိုင်း တောရွာတွေ မှာ သာ ဖြစ်လေ
ဖြစ်ထရှိပြီး မြို့ကြီး ပြကြီးမှာ ဖြစ်ခဲ့လှသည့် ကိစ္စတစ်ခုကို သူ ဇာတ်စစ်မြစ်မြစ်
ခြေရာခံနိုင်ခဲ့လေသည်။

ဘာမဟုတ်တဲ့ ရန်ငြိုး ရန်စ ပြဿ နာလေးက အစပြုပြီး လူ တစ်ယောက်
အပင်းသွင်းခံလိုက် ရသည်။

သူ စာရေးဖို့ ကုန်ကြမ်းတွေ ရလာပြီ...။

ဒီကိစ္စမှာ အဓိကကျသွားတဲ့ သူက ဘယ်သူလဲ...။

ဆရာဝန်ကြီးတွေ လား...။ ဘုန်းတော် ကြီးလား...။

“ရေ” ...ပါ။

ဘုန်းတော် ကြီး ပရိတ်ရွတ်ပြီး မန်းမှု တ်ပေးလိုက် တဲ့... ရေ...။ တစ်နည်း...

Water...။

သူခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညှိတ်ရင်း စာအုပ်စင်မှ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို
ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ဒေါက်တာ မာဆာရအီမိုတို (Mr. Masaru Emoto) ရေး တဲ့
ရေမှသတင်းစကား (The message from water) စာအုပ်...။

*

-၉-

“အစ်ကိုလေး... အောက်ထပ်မှာ နေ့သည့်ရောက်နေတယ်...”

“ဘယ်သူတုံး...”

“ဟို... အစ်ကိုလေးတို့ပဲ ဒေါ်... ဒေါ်နေတဲ့ အမိတာဘဂျမ်းဆိုတဲ့ လူ...”

“ဪ... အေး... အေး...”

အတာမောင်မောင် သူ့ဆီရောက်လာတာကိုး...။ စာဖတ်ကောင်းနေပါပြီဆိုမှ
သင်းက တမော့ က်...။

ဒီကောင်က အံ့မခန်းဆိုတဲ့ သူ့ကို လူရှေ့သူရှေ့ရောက်ရင် ရှုတ်ခန့်တို့၊
စလေမန်ခန့်တို့ ကုလားမင်းသားနာမည် တွေ ပေးပြီး စ တတ်၊ နောက်တတ်သည်။

“ဒီကောင်က ကိုယ့်စာအုပ်တိုက်က ထွက်နေတဲ့ ဘတ်(စ်) ဆဲလား စာရေး ဆရာ
ရှုတ်ခန့်... အဲ... အဲလေ... အံ့မခန်းလေ...။ ရုပ်ကလည်း ရှုတ်ခန့်လို ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့်
ဘော်ဒီက လည်း စလေမန်ခန့်လို ခပ်တောင့်တောင့်၊ သူ့စာအုပ်တွေ ကလည်း လျှို၊
ဝက်ဆန်းကြယ်၊ အကြမ်း၊ အရမ်းတွေ နဲ့ အရမ်းကောင်းတာ... အဟဲ... အဟဲ...”

သူ နာဘူးထနေတဲ့ ကောင်မလေးတွေ ရှေ့ရောက်ရင် လူကို

ပေါတောတောဇာတ်သွင်းပြီး သူ့ကိုသူ မင်းသားနေရာဝင်ဝင်လုတတ်သေးသည်။

သေချင်းဆိုး ကာလနာ မြွေပွေးကိုက်က ကိုယ်ကိုဒေးဗစ်ဘက်ခမ်းလိုတော့
ယောင်လို့မှ မခေါ်...။

ဒါနဲ့ ကိုယ်လည်း ဒင်းကို သောက်မြင်ကပ်သွားပြီး ဒင်းနာမည် အတာရဲ့ ကြားမှာ
မိတစ်လုံး ကပ်ထည့်လိုက်ပြီး နောက်က မောင်မောင်ကို ဖြုတ်ချကာ ဘဂျမ်းနှင့် လဲလှယ်၍
အမိတာဘဂျမ်း ဟု ပြောင်းလဲခေါ်ဆိုလိုက်လေတော့သည်။

နာမည် ကြီးထုတ်ဝေသူနဲ့ နာမည် ကြီး စာရေး ဆရာ...။

အတာမောင်မောင်နဲ့ အံ့မခန်း...။

အင်း... အမိတာဘဂျမ်းနဲ့ ရှုရွန်ခန့်...။

နှစ် ယောက် စလုံးက လူချမ်းသာ၊ လူငယ်လေးများ ဖြစ်နေကြသည်မို့
ကိုယ်ထင်ရာ ကိုယ်စွတ်လုပ်ကြရင်း အောင်မြင်မှု နယ်ပယ်အသီးသီးသို့ ရောက်နေကြပြီ...။

စိန်ခေါ်မှု နဲ့ ဖိအားတွေ ကတော့ ရှိနေဆဲ...။

“ဟိတ်ကောင်ကြီး... ငြိမ်လှချည်လား... အခန်းအောင်းပြီး ဘာတွေ
လုပ်နေတာလဲ”

“ဘာလုပ်ရမှာ လဲ... စာအုပ်ဖတ်နေတာပေါ့ကွ...။”

“အင်း... စာရေး ဆရာ...။ နာမည် လေးသာ လှတာ...။ လွယ်တော့
မလွယ်ဘူး...။ ဖင်မှိုတက်တဲ့ အလုပ်တွေ...”

“ဖောက်လာပြီ...။ ငါ တီးထည့်လိုက်ရ...။ အေး... ဟုတ်တယ်ဟ။ ငါတို့က
ဖင်မှိုတက် တာ။ မင်းတို့ကျတော့ သူများ ဖင်တက်တဲ့မှိုကို ခွာရောင် ပြီး စီးပွားရှာနေကြတာ...
။ ထပ်ပြော လိုက်ရင် မင်းတော့ ပိုနာတော့မယ်”

သူ့စကားကြောင့် အမိတာဘဂျမ်းက အူလိုက်သည်းလိုက် ရယ်မောသည်။

နှစ် ယောက် သားပေါင်းပြီး ပန်းခင်းကြီးထဲတော့ ပြေးမက ဖြစ်ကြ...။

နောက်တော့မှ...။

“စာရေး ဆရာတွေ များ... စကားကို နိုင်အောင်လုပ်ပြောလို့ကို မရဘူး...။ ဒီလို ငခန်းရေ... မင်းဆီငါလာတာ သတင်းကောင်းပြောဖို့ လာတာ။ မင်းစကားအတိုင်း ပြောရမယ်ဆိုရင် မင်းဖင်မှာ ကပ်နေတဲ့ မှိုကို ဒုတိယအကြိမ် ခွာမလို့...။ အဟေး...”

“ဟေ...”

သူပြောလိုက်တော့မှပဲ... ကိုယ့်မှာ ထိုင်ရာကနေ ထပြီး

ပုဆိုးတင်းတင်းဝတ်ရတော့မယ့် ပုံ...။ ပြောလို့ရတာ မဟုတ်ဘူး...။

ကိုယ့်သူငယ်ချင်းအကြောင်း ကိုယ်သာအသိဆုံး...။ ပိုက်ဆံများများ ရမယ်ဆိုလို့ ကတော့ အမိတာဘ၅မ်းက သူငယ်ချင်းပုဆိုး အတင်းဆွဲချွတ်ဆိုရင် တောင် ပြေးချွတ်မယ့် ကောင်...။

“ဒီလို... ဒီလို... ငခန်းရ...။ အခု ငါတို့လောလောလတ်လတ်ဖြစ်နေတဲ့ မင်းရေး တဲ့ စာအုပ်က အရမ်းရောင် :ရတယ်။ တစ်ပတ်တည်းနဲ့ စောင်ရေကုန်သွားပြီ...။ အဲဒါ နောက်ထပ် စောင်ရေ တစ်ထောင်ထပ်ရိုက်ပြီး ဖြန့်မလို့ မင်းကို လာပြောတာ...”

ဒီလိုကျတော့လည်း ကိုယ် တယုတယစိုက်ပျိုးထားတဲ့ အပင်လေးက အသီးအပွင့်တွေ ဝေဝေဆာဆာ ထွက်လာတယ်ဆိုတော့ ကြည်နူးရပြန်သည်။

ထုတ်ဝေသူနဲ့ စာရေး ဆရာ ဒီလိုပဲ စကားတွေ ပြောလာကြရင်း၊ အမိတာဘ၅မ်းက သူ သတင်းပေးခဲ့တဲ့ မြို့ စွန်ရပ်ကွက်က လူ တစ်ယောက် အကြောင်း မေးလာသည်။

သူလည်း သူ သိခဲ့ရသလောက် ပြန်ပြောပြရင်း...။

“ဒီနေရာမှာ စကားကြုံသွားလို့ပါ...။ မင်းကို ငါ “ရေ”အကြောင်း ပြောပြမယ်”

“ဟင်... ရေ...”

“အေး... လေ...”

“ရေဆိုတာ Water လား...”

“ဟုတ်ပါတယ်ဟ...”

“Water ဆိုတာ ငါတို့အရက်ထဲ ရောရောသောက်နေတဲ့ ဟိုက်ဒရိုဂျင်နစ် ဆ၊ အောက်ဆီဂျင် တစ်ဆ ခြပ်ပေါင်းကို ပြောတာနော်...”

“ငါ့နယ်နော်... မင်း ရပ်တည်ကြီးနဲ့ ချလာခဲ့တာလား”

“ချမလာခဲ့ပါဘူး... ရေအကြောင်း ပြောပြမယ်ဆိုလို့ပါ...။ ရေများ ဘာဆန်းတာမှတ်လို့”

“အိုကေ...။ ငါတို့ စကားပြောလို့ကောင်းသွားပြီ...။ ရေအကြောင်းမပြောခင် ဝတ္ထုတစ်အုပ်မရေး ခင် ငါ ဘယ်လို ဇာတ်လမ်း ဇာတ်ကွက်တွေ စပြီး ပြင်ဆင်သလဲဆိုတာ မင်းကို အရင် ပြောပြမယ်...”

“ဒါမျိုးတော့ လာထား...။ နားထောင်တယ်...။ မင်းနယ်မြို့ တွေ သွားပြီး စာရေး တဲ့အချိန်၊ ငါ့ကို သတင်းထောက်တွေ က မင်းအကြောင်း လာ အင်တာဗျူး ကြရင် ငါ ဘာပြန်ဖြေလို့ ဖြေရမှန်း မသိဘူး...။ ဒီတစ်ခေါက်တော့ ငါ recording ပြန်ဖွင့်ပြလိုက်မယ်။ အိုကေ... ပြောတော့၊ ဟိတ်ကောင်...”

အဓိတာဘဂျမ်းက သူပြောမယ့်စကားကို ဟမ်းဖုန်းမှ ရီကောဒင်း ခလုပ်နှိပ်၍ မှတ်တမ်း တင်နေလေတော့သည်။

ဒီလိုကျတော့လည်း ဗရွတ်ရွတ်နောက်ကနေ အတည်ပေါက်ကြီးတွေ ပြန် ဖြစ်သွားကြသား...။

“ဝတ္ထုရေး နည်း မျိုးစုံရှိတယ်ကွ...။ အချစ်ဝတ္ထု၊ ဘဝသရုပ်ဖော် ဝတ္ထု၊ ဟာသဝတ္ထု... အစုံပေါ့ကွာ...။ သိပ်ကျယ်ပြန့်တယ်...။ အများ ကြီး လျှောက်ပြောနေရင် မင်းလည်း နားအူသွား လိမ့်မယ်။ ငါလည်း အမြှုပ်ထွက်လာလိမ့်မယ်...”

“အမြှုပ်က ... ဒီကပြန်မှ... ငါတို့ တစ်နေရာမှာ သွားထွက်ကြမယ်လေကွာ...”

“ဘယ်သွား ထွက်မှာ လဲ...”

“ဘီယာဆိုင် ... အဟီး...”

“အရေး ထဲ လင်းတက ခွေးသေပုပ်ကောင် တွေ နေသေးတယ်...”

“တော် ပါတော့ စာရေး ဆရာရယ်...။ ရှစ်ကြီးခိုးပါရဲ့...။ ပြောမှာ ဆက်ပြောတော် မူပါ”

“တခြား စာရေး ဆရာတွေ ကို ငါ မပြောလိုဘူး...။ ငါရေး တာကျတော့ method နဲ့ ရေး တာ...။ နည်းလမ်းတကျရေး တာ...။ မင်းလည်း ငါ့ဝတ္ထုတွေ ဖတ်နေတာပဲ...။ သတိထားမိပါလိမ့် မယ်...။ နံပါတ်တစ်က...။ Show the problem...။ ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ် (ပြဿနာတစ်ခု) ကို လှလှပပ တင်ပြတယ်။ နှစ် က Finding the solution တွက်ချက်ပုံအဆင့်ဆင့်ကို ပရိသတ် စိတ်ကျေနပ် လောက်အောင် ရှာဖွေပြတယ်။ သုံးက Clue...။ သဲလွန်စတွေ ။ နိမိတ်ပုံတွေ ညှပ်ညှပ်ထည့် တယ်။ လေးက Answer...။ ဝတ္ထု ပြီးခါနီး မှာ အဖြေထုတ်ပေးလိုက် တယ်...။ ငါး ကတော့ အရမ်း အရေး ကြီးတယ်။ Key လို့ ခေါ်မှာ ပေါ့...။ သော့ ချက်ဆိုပါတော့...။ Answer ထွက်လာအောင် ဘယ် Key နဲ့ ဖွင့်လိုက်တယ် စသဖြင့် ပေါ့...”

“နားထောင်လို့ အကောင်းသား...။ ဒါ့ကြောင့် လည်း မင်း ဘတ်(စ်) ဆဲလား ဖြစ်နေတာ ကိုး...”

“အဲဒီ ငါးခုက ကျိုးကြောင်း ဆီလျော်မှ ဝတ္ထုတစ်အုပ်အ ဖြစ် ချရေး လို့ရတာ ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ငါးခုဟာ ဘယ်တော့မှ အစဉ်လိုက် မရတတ်ဘူး။ တစ်ခါတလေ သုံးကနေ အရင်စရတယ်။ တစ်ခါ တလေ နှစ် ၊ တစ်ခါတလေ လေးဆိုပါတော့ကွာ...”

“အင်း ... ဆက်ပါဦး...”

“မင်း ကျေးဇူးကြောင့် ငါ့အဲဒီ နေရာကို ရောက်သွားတော့ ဝတ္ထုရေး ဖို့ ကုန်ကြမ်းရလာခဲ့ တယ်...။ ဒီတစ်ခါရလာတာက နံပါတ် ငါး...”

“Key ကို ရလာခဲ့တာပေါ့... ဟုတ်လား...”

“ဟုတ်တယ်... Key ကို စ,ရလာခဲ့တယ်...။ ဒီ key နဲ့ လိုက်ဖက်မယ့် တစ် နှစ် ၊ သုံး၊ လေးတွေ ကို ငါပြောင်းပြန်ပြန်ပြီး စဉ်းစားရလိမ့်မယ်...”

“ကောင်းပြီ သူငယ်ချင်း... လုံးဝကြိုက်သွားပြီ...။ ရေး သာရေး...။ ဒီတစ်ခါလည်း မင်းရေး တဲ့ ဝတ္ထုက ပေါက်ဦးမှာ ပဲ...။ ဒါနဲ့ မင်းအခု ရလာတဲ့ key ကို ငါသိလိုရမလား...။ ဟိတ်ကောင် ... ဒီထုတ်ဝေသူနဲ့ ဒီစာရေး ဆရာ...။ တစ်ယောက် နဲ့ တစ်ယောက် မယုံကြည်စရာ မရှိဘူးနော်...။ ငခန်း... ငါနှုတ်လုတာ မင်းအသိ...”

“မလိုဘူး... ဟိတ်ကောင်...။ ဒီခေတ်က နည်းပညာတွေ ရောင် စားတဲ့ခေတ်။ အရင်လို နည်းပညာကို လျှို့ဝှက်ထားတဲ့ခေတ် မဟုတ်ဘူး...။ ငါ စာအုပ်လိုင်းကို ဝင်လာတာ အဖြူ တည် သန့်သန့်နဲ့ ဝင်လာတာ...။ ဘာမြှုပ်ကွက်မှ မရှိဘူး။ လိုအပ်ရင် နည်းပညာတွေ အလကားဖြန့်ပေး ဦးမှာ...။ အခုလည်း online ကနေ ဝတ္ထုဘယ်လိုရေး ရမလဲ မေးလာတဲ့ ရွက်ပုန်းသီးတွေ ကို ငါ သိသလောက် ပြန်ဖြေပေးနေကြ...။ ပင်လယ်ရေဆိုတာ ဘယ်သူသောက်သောက်ကွ။ ပေးတတ် ရင် စေတနာဟာ ကံအ ဖြစ်နဲ့ ကိုယ့်ဆီပြန်လာတတ်တယ်”

“လက်လန်ပါတယ် စာရေး ဆရာရယ်...။ လက်လန်ပါတယ်...။ မင်းစိတ်ဓာတ်ကိုလည်း ချိုးကျူး တယ်...။ ကဲ... ပြောစမ်းပါဦး...။ အခု ရေး မယ့် ဝတ္ထု အတွက် မင်းရလာတဲ့ Key ကိစ္စ...”

“Water ... မင်း စောစောက ပြောတဲ့ အရက်နဲ့ ရောတဲ့ ... ရေ”

“လင်းစမ်းပါဦးကွာ...”

သူက ဒေါက်တာ မာဆာရအီမိုတို ရေး တဲ့ The message from water စာအုပ်ထဲက ပုံတချို့ကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။

အဓိတာဘဂျမ်း မျက်လုံးပြူး သွားလေတော့၏ ။

“မင်းအခု ကြည့်နေတဲ့ ပုံကလေးတွေ က ရေရဲ့ အသေးငယ်ဆုံး အစိတ်အပိုင်း၊ ရေပုံဆောင် ခဲလေးတွေ ပါ...။ လက်တွေ့ စမ်းသပ်ကြည့်လိုရတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းမှာ အနုကြည့်မှန်ပြောင်းတော့ ရှိဖို့ လိုတာပေါ့...”

“မင်းပြောတာနဲ့တင် လုံလောက်ပါတယ်... ဆက်ပြောပါဦး...”

“ဒီလိုကွ...။ ရေဟာ လူတွေ ကို ခံစား၊ တုန်ပြန်နိုင်စွမ်းရှိတဲ့ မျက်နှာပြင်ရှိတယ်။ ဆိုပါစို့...။ ပေါင်းခံရရဲ့ ပုံဆောင်ခဲတစ်ခုကို မှတ်တမ်းတင်ထားလိုက်...။ ပြီးရင် အဲဒီ ရေရှေ့မှာ သီချင်း တစ်ပုဒ် ဒါမှမဟုတ်လည်း သာယာနာပျော်ဖွယ်ကောင်းတဲ့ တေးသွားတစ်ပုဒ်ကို ဖွင့်ပြီး ပုံဆောင်ခဲ တစ်ခုကို မှတ်တမ်းတင်လိုက်...။ အဲဒီ ပုံဆောင်ခဲနှစ် ခုဟာ မတူတော့ဘူး။ သီချင်းသံကြားပြီးတဲ့ ရေရဲ့ ပုံဆောင်ခဲဟာ နဂိုမူလပုံဆောင်ခဲထက် ပိုလှလာတယ်”

“ဟင်...”

“ဟော ... ဒီမှာ ကြည့်...”

အံ့မခန်းက သီချင်းနားမထောင်ခင်နှင့် နားထောင်အပြီး ရေပုံဆောင်ခဲများ ပြောင်းလဲသွား သော ဓာတ်ပုံကို ပြသလိုက်ရာ...

“ဟာ...”

အံ့မခန်း ပြတဲ့ပုံနှစ် ပုံကို ကြည့်ပြီး အဓိတာဘဂျမ်းတို့ လုံးဝကျွတ်သွားရချေပြီ...။

“ဒီလိုပဲ... ငါမင်းကို ချစ်တယ်...တို့၊ အချစ်ကို တန်ဖိုးထားပါတယ်တို့၊ ကျေးဇူးတင်ပါ တယ်...တို့ စကားတွေ ကြားပြီးတဲ့ရေရဲ့ ပုံဆောင်ခဲဟာ အရမ်းကိုလှသွားတယ်။ ဟောဒီမှာ ကြည့် ... ဟိတ်ကောင်...”

အံ့မခန်းပြသော ပုံဆောင်ခဲဓာတ်ပုံများ ကို ကြည့်ပြီး အဓိတာဘဂျမ်းက...။

“အေး... ဟုတ်တယ်ဟ...။ မင်းကွာ... ပေါက်တီးပေါက်ရှာ...”

“ခမ်းကြမ်းကြမ်းစကားတွေ ကြားပြီးတဲ့ ရေရဲ့ ပုံဆောင်ခဲဟာလည်း
စောစောကပုံဆောင်ခဲ တွေ လို ချစ်စရာမကောင်းဘဲ ကြမ်းကြုတ်တဲ့အသွင်ကို ဆောင်တယ်။
ဟောဒီမှာ...”

အမိတာဘဂျမ်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ရုံမှတစ်ပါး တခြားမရှိတော့။

“ကုန်ကုန်ပြောမယ်ကွာ...။ အဒေါ့(ဖ်) ဟစ်တလာလို့ အပြောခံရတဲ့
မာသာထရီဇာလို့ အပြောခံရတဲ့ ရေရဲ့ ပုံဆောင်ခဲ နှစ် ခဲဟာလည်း ကြောက်မက်ဖွယ်ရာနဲ့
ချစ်စရာအသွင်အပြင် နှစ် မျိုးကွဲသွားတယ်...။ ဟောဒီမှာ...”

“ဘုရား... ဘုရား...”

ဘဂျမ်း... ရေလည် ကျွတ်နေသည်။

“ပရိသတ်လည်း ဗဟုသုတရအောင်...။ ငါ့ရဲ့ ရေး ဟန်လေးလည်း
အသွင်ဆန်းသွား အောင် အခုရေး မယ့်ဝတ္ထုကျရှင် လူသတ်ကောင်တွေ ၊ တစ္ဆေသရဲတွေ ၊
မှော်ပညာတွေ ထည့်ရေး မယ်ကွာ...။ ပြဿ နာရဲ့ အဖြေကို ရေ (Water) နဲ့
အဖြေရှာမယ့် စာအုပ်ပေါ့။ ကဲ... စကားပြော ရတာ ငြီးငွေ့ပြီ... ဘယ်လစ်ရရင် ကောင်းမလဲ
ဟိတ်ကောင်...”

“မင်းပြောတဲ့ ရေပုံဆောင်ခဲလေးတွေ ဗိုက်ထဲထည့်လို့ရမယ့်နေရာ...”

“ဟား... ဟား... ဟား... အိုကေ... အိုကေ...”

ဒီလိုနဲ့ သကောင့်သားနှစ် ယောက် စကားကြီးစကားကျယ်တွေ ပြောအပြီးမှာ
တော့ အတိုင် အဖောက်ညီညီပင် ဘီယာဆိုင်သို့ ချီတက်သွားကြလေတော့သည်။

ဗိုက်ထဲသို့ အရည်ရဲ့ ပုံဆောင်ခဲများ သာမက အကင်ပုံဆောင်ခဲတွေ ၊
အာလူးကြော်၊ ကန်စွန်းရွက်ကြော်၊ သီဟိုဠ်စေ့ ပုံဆောင်ခဲတွေ ပါ ပျော်ပျော်ကြီး
ထည့်ပစ်လိုက်ကြလေတော့၏ ။

*

-င-

ဇာတ်လမ်းက အခုမှ စပါသည်။

တိတိကျကျပြောရပါမည် ဆိုလျှင် အဓိတာဘဂျမ်းနဲ့ ဘီယာဆိုင်သွားပြီး ပြန်အလာ ညဉ့် သန်းခေါင်လောက်ကျမှ လူမှု ကွန်ယက်တစ်ခုကို အသုံးပြုရင်းကနေ စတင်ခဲ့ပါသည်။

“အံ့မခန်း . . . မင်းစာအုပ်တွေ က မင်းရဲ့ ပညာအကုန်ပဲလား . . . ။ သူများ ကို ညာလိုရပေမယ့် ငါ့ကိုတော့ ညာလိုမရဘူး . . . ရွှေဥဒေါင်းတို့ ဒဂုန်ရွှေမျှားတို့ ဘာသာပြန်စာအုပ်တွေ ကို ဟိုဟာနည်းနည်း၊ ဒီဟာနည်းနည်း ခိုးချပြီး ရေး ထားတာလား ဒီပုံစံအတိုင်းဆိုရင် မင်းကလောင် ပျောက်သွားလိမ့်မယ် . . . ။ ကြိုး စားပါကွ . . . ။ မင်းကို စောင့်ကြည့်နေတယ်။ လက်ခုပ်တီးဖို့ လက်နှစ် ဖက်မြှောက်ပေးထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ မတီး ဖြစ်သေးဘူး . . . ”

ဘာလဲဟ . . . ။

စော်စော်ကားကားကြီး . . . ။

ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကို စော်ကားပြီး ကိုယ့်ရဲ့ Wall မှာ လာရေး သွားတဲ့ comment တစ်ခု . . . ။

Notification ကို သေသေချာချာကြည့်လိုက်တော့ ထူးခြားချက်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရ သည်။

အဲဒါ ကတော့ ကိုယ့်ရဲ့ profile မှာ ရော၊ fan page နဲ့ လောလောလတ်လတ် ထွက်ထားတဲ့ ဝတ္ထုစာအုပ်ရဲ့ cover post မှာ ပါ ဒီ comment ကို သုံးခါတိတိ လာရေး သွားသ်။

အကောင့်ပိုင်ရှင်ရဲ့ နာမည် က Gentle Z . . . တဲ့။

သူ့စွပ်စွဲထားသလို ဟုတ်နေခဲ့ရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့... အခုဟာက ဟုတ်မှမဟုတ်ဘဲ...။

ဒါနဲ့ သူလည်း Gentle Z ရဲ့ comment (မှတ်ချက်) အောက်မှာ ပဲ စာပြန်ပေးလိုက် သည်။

“ခိုးချထားတယ်လို့ မင်းစွပ်စွဲချင်ရင် ဘယ်စာမျက်နှာ၊ ဘယ်စာပိုဒ်၊ ဘယ်အဖွဲ့အနွဲ့စသဖြင့် တိတိကျကျမင်းပြောပြနိုင်ရမယ်...။ သာမန်ရေး ရှိရေးစဉ်ကနေ ဖောက်ထွက်လာခဲ့တာနဲ့ပဲ အစဉ် အလာကြီးတဲ့ စာရေး ဆရာကြီးတွေ ရဲ့ ဝတ္ထုကို ခိုးချတယ်လို့တော့ မစွပ်စွဲပါနဲ့...။ မင်းပြောသလို ဟုတ်နေခဲ့ရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့ကွာ...။ ကလောင်ပျောက်ခြင်း၊ မပျောက်ခြင်းက ငါနဲ့ပဲ ဆိုင်တာ ပါ...။ အောင်မြင်ခြင်းပဲလာလာ၊ ရှုံးနိမ့်ခြင်းပဲလာလာ ဘယ်အရာကိုမှ အံ့မခန်း မတုန်လှုပ်ဘူး...။ စာဖတ်ပရိသတ် တစ်ကယ်စစ်တယ်ဆိုရင် ဝေဖန်မှု ဟာ ရိုးသားရတယ်...။ လက်ခုပ်မတီး ဖြစ် ဘဲ မြှောက်ထားရတဲ့မင်းရဲ့ လက်နှစ် ဖက်ကို အောက်သာချလိုက်ပါ...။ ညောင်းနေလိမ့်မယ်...”

စာရေး ဆရာ တစ်ယောက် အနေနဲ့ ပရိသတ်ရဲ့ တုန့်ပြန်မှု အမျိုးမျိုးကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ရဖူးသည်။

“အစ်ကို့ဝတ္ထုတွေ က ခေါင်း စားလွန်းတယ်ဗျာ။ မကြိုက်ဘူး...” ဆိုတာမျိုး။

“ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေးတွေ ရေး ပါဦးဗျာ...။ ဖတ်တိုင်းအရမ်းကို စဉ်းစားရလွန်းတယ်” ဆိုတာ မျိုးတွေ...။ အားလုံးကို နားလည်သဘောပေါက်သည်။ လူအမျိုးမျိုး စိတ်အထွေထွေပဲလေ။

ဒါပေမဲ့ Gentle Z လိုတော့ သိက္ခာထိပါးတဲ့ comment မျိုးတွေ သူရမလာဖူး။ ဒီတော့ လည်း သူရင့်...။ ကိုယ်ရင့်... ပေါ့...။

သူ Reply ပြန်ပြီးပြီးချင်းမှာ ပဲ Gentle Z ရဲ့ Comment အသစ်တစ်ခုက ယခုလို တက်လာ ပြန်သည်။

“ပရိသတ်ရဲ့ ဝေဖန်မှု ကို ခွန်းတုံ့မခံ ပြန်ပြောတဲ့ မင်းရဲ့ တုန့်ပြန်မှု က ရိုင်းစိုင်းလှချည်လား အံ့မခန်း. . .။ ဘဝင်မြင့်နေတာလား. . .။ အောင်မြင်မှု ကို မတုန်လှုပ်ဘူးပြောချင်ရင် မင်းအဲဒီ အောင်မြင်မှု ကို ရဖို့လိုသေးတယ်။ ရနေပြီလား. . .။ ငယ်ပါသေးတယ်။ စာများများ ဖတ်ပါဦး. . .။ စီနီယာကြီးတွေ ကို လေ့လာလိုက်ပါဦး. . .။ ဖြတ်၊ ညှပ်၊ ကပ်တွေ လုပ်နေမယ့်အစား စု၊ တု၊ ပြုတွေ လုပ်လိုက်ပါဦး. . .။ မင်းအတွက် အချိန်မီပါသေးတယ်။ စေတနာနဲ့ အကြံပေးလိုက် တာ. . .။ ဟုတ်ပြီလား. . .”

ဟ. . .။ ဘလိုင်းကြီးပါလား. . .။

ဒီကောင် ဘယ့်နှယ့်ဟာတုန်း. . .။

သူ မျက်ခုံးတွန့်ပြီး Gentle Z ရဲ့ Comment ကို တစ်ကြောင်းချင်း ဖတ်ကြည့်နေစဉ်ပင် နောက်ထပ် comment အသစ်တစ်ခုက ဝင်လာပြန်ပါသည်။

“သိပ်နာသွားသလား. . .။ အနာပေါ် တုတ်ကျသွားတာကိုး. . .။ ခိုးမချပါဘူး ပါးစပ်ကနေ အော်နေပြီး မင်းရေး လိုက်ရင် စီနီယာကြီးတွေ ရဲ့ Flow တွေ ချည်းပဲ. . .။ အေး. . . မင်းပြောသလို မြှောက်ထားရတဲ့ ငါ့လက်တွေ အောက်မချရသေးခင် မင်းအတွက် သင်္ကေတတစ်ခု လုပ်ပြလိုက် မယ်. . .။ လက်ခလယ်ထောင်ပြသွားတယ်ဟေ့. . .။ ရှင်းလား. . .”

အဲဒီ comment လည်း ဝင်ပြီးရော။ ကိုယ်တောင် ဘာမှ reply မ ဖြစ်လိုက်ရတော့။ ကိုယ့် ပရိသတ်တွေ wall ထဲ ဝင်လာပြီး Gentle Z ကို ဖိုက်ကြပါရော. . .။

ခေတ်ကြီးကိုက သူ့ကိုယ်မမြင်ဖူး။ ကိုယ့်သူမမြင်ဖူးနဲ့ Onlien ပေါ်ကနေ ဓားရေး၊ လှံရေး ပြနေကြတဲ့ခေတ်. . .။

“မိုက်လား. . .။ ထွက်ခဲ့ဟေ့။ သတ်ကွင်းမှာ သူတင် ကိုယ်တင် ရှင်းမယ်” ဆိုရင်တော့ ဘယ် အကောင်မှ ပေါ်လာမယ် မထင် . . .။

ထားလိုက်တော့. . .။ လောလောဆယ် Gentle Z လည်း စိတ်မဝင်စားနိုင်၊ ကိုယ့်ဘက်က နေ စစ်ကူဝင်တိုက်ပေးနေတဲ့ နှုတ်ခမ်းနီမလေးတွေ ကိုလည်း “ချ. . . ချ. . .”

ကောင်းတယ်” ဆိုပြီး ကောင်းချီးမပေးနိုင်...။

သူ မူးနေပြီ... အိပ်မှ ဖြစ်တော့မည် ။

*

-F-

“ဒါဆို Gentle Z ဟာ comment အတုရော မ ဖြစ်နိုင်ဘူးလား...”

ထုတ်ဝေသူကြီးမေးလာတော့ သူပြုံး သွားရပြီး...

“မင်းကို ငါ ရယ်စရာ ပြောရဦးမယ်... ။ တို့နိုင်ငံမှာ အင်တာနက် သုံးတဲ့သူ လေးသန်းရှိပြီး Facebook သုံးသူက ခုနစ်သန်းရှိတယ်တဲ့... ။ အဲဒီ အထဲကမှ ၈၀ ရာခိုင်နှုန်းဟာ အကောင့်အတု တွေ ချည်းပဲ... တဲ့... ။

“ကောင်းရောကွာ...”

“ဟား... ဟား... ဟား... ထားလိုက်ပါတော့။ Gentle Z ဟာ ငါ့အတွက် အရေး မပါလှ ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရိုးသားစွာ ဝန်ခံရမယ်ဆိုရင် သူ့ကို တည်ကြိုက်လို သဘောထားပြီး ငါဇာတ်လမ်းရှာ ချင်သွားတာတော့ သေချာတယ်...”

“ဟေ... အဆန်းပါလား... မင်းတို့ စာရေး ဆရာတွေ ကုန်ကြမ်းရှာတယ် ပြောလိုက်ရင် ရည်းစားရှုပ်ကြတာတွေ ၊ ဘီယာဆိုင်မှာ မူးပြီးရမ်းကြတာတွေ ချည်းပဲ... ။ မင်းမို့ အထီး အထီးချင်း ကိုယ့်ကို ရန်ရာတဲ့သူကိုများ ဇာတ်လမ်းပြန်ရှာရတယ်လို့...”

သူငယ်ချင်းစကားကြောင့် သူ Gentle Z ရဲ့ Wall ကို မြင်ယောင်သွားကာ တစ်ချက်ရယ် မောလိုက်ပြီး...

“ရယ်ချင်လို့ပါကွာ... တင်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံက ကိုရီးယားမင်းသား ရုပ်ဖြောင့်ဖြောင့်နဲ့ပုံ...”

“အင်း...”

“နေရပ်လိုက်စာကလည်း သြစတြေးလျနိုင်ငံ... ဆစ္စနီမြို့ ဆိုပဲ...”

“ဟား...ဟား...”

“ကျောင်းပြီးထားတာကလည်း နန်ရန်းတက္ကသိုလ်တဲ့...”

“လုပ်ဟ...”

“သူက အသစ်ထွက်တဲ့ ငါ့စာအုပ်ကိုလည်း ဖတ်ပြီး စိတ်ပျက်သွားတယ်ဆိုပဲ...။

သူ အဲဒီ comment ကို လာရေး သွားတာ စာအုပ်ထွက်ပြီး တစ်ပတ်အကြာမှာ ကွ...။

ငါ့စာအုပ်က တစ်ပတ် အတွင်း ကို သြစတြေးလျ ရောက်သွားသလားတယ်ရင်း...။

ဒါမှမဟုတ် ebook ထွက်တာပဲ သိပ် မြန်သွားတာလား”

“လေယာဉ်စီးလုံးငှားပြီး လာဝယ်သွားတယ်နဲ့တူတယ်...”

ပြောပြီး သူငယ်ချင်းနှစ် ယောက် ရယ် ဖြစ်ကြပြန်သည်။

“နောက်ကျောကို ဓားနဲ့ထိုးတယ်ဆိုတာ တည့်တည့်ထိုးမိမှ ပွဲက

ကြည့်ကောင်းတာကွ...။ အနောက်ကနေ တောင်ထိုး၊ မြောက်ထိုး ထိုးနေရင်

ရယ်ချင်စရာကြီး...။ ဒီကောင့်ကို ငါ ban လည်း ပစ်လိုက်တယ်။ အာရုံနောက်လိုပါ...။

နောက်ပြီး ငါ့ wall မှာ လူဗျောက်သောက် comment လာရေး လို့ မရအောင် setting

လည်း ပြင်လိုက်တယ်။ အဲဒီ ကတည်းက သူ့ time line မှာ ဘာ activity မှ မတွေ့

ရတော့ဘူး...”

“ရှင်းနေတာပဲ... မင်းကို ရည်ရွယ်ချက်ရှိရှိနဲ့ သိက္ခာချဖို့ Gentle Z

အကောင့်ဖွင့်လိုက်တာ နေမှာ ပေါ့...။ အခု မင်းရဲ့ wall မှာ သူထင်သလို ဝင်နှောင့်ယှက်လို့

မရတော့ဘူးဆိုတော့ အဲဒီ account မသုံး ဖြစ်တော့ဘဲ ချောင်ထိုးထားလိုက်တာ နေမှာ ပေါ့

...”

သူ လေးလေးနက်နက် ပြုံး လိုက်မိတယ်ဆိုရင်ပဲ သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူက...

“မင်းကို စောင့်ကြည့်နေတဲ့ လူ တစ်ယောက် တော့ ရှိနေပြီ သူငယ်ချင်း...”

“ငါသိတယ်...။ အဲဒီ လို ဖြစ်သွားတာကိုလည်း ငါကြိုက်တယ်...”

နောက်တော့ သူကဆက်ပြီး...

“အဲဒီ လူဟာ ငါနဲ့အဝေးကြီးကလူတော့ မ ဖြစ်နိုင်ဘူး... ဘယ်လိုလဲ သူငယ်ချင်း... မင်း ပျင်းနေလား...”

“ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ ငခန်း...”

“Gentle Z ကို ငါ့ရှေ့တည့်တည့် ရောက်လာအောင် ငါလုပ်ပြရမလား...။ game တစ်ခု ကစားတဲ့ပုံစံပေါ့... အပျင်းပြေပေါ့ကွာ...”

“ချကွာ...။ လုပ်... ဘယ်ကောင်လဲဆိုတာ သိရတာ ပေါ့...”

*

Butterfly Effect ဆိုတာကို သင်ကြားဖူးပါရဲ့ လား...။

ဘရာဇီးမှာ လိပ်ပြာတစ်ကောင် အတော် ပံ့တစ်ချက်ခတ်လိုက်တဲ့အတွက် တက္ကဆက်ပြည် နယ်ကြီး မုန်တိုင်းကျသွားရတယ်ဆိုတဲ့ သိပ္ပံအယူအဆတစ်ရပ်ကို သင်ကြားဖူးပါရဲ့ လား...။

စိန်ခေါ်မှု တော် တော် များများ က အသေးအဖွဲ့လေးတွေ နဲ့ စတင်တတ်ကြပြီး ကြီးမားတဲ့ အဆုံးသတ်မှု ကို ရောက်တစ် တစ်ခန်းရပ်လေ့ ရှိကြတယ်...

*

-G-

အမီတာဘရမ်းကို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ လျှောက်ပြောခဲ့ပေမယ့်လည်း Gentle Z ကို သူဘာ action မှ မယူ ဖြစ်ခဲ့ပါ...။

ပုံမှန် သုံးလေ့မရှိကြောင်းကို ပြသနေတဲ့ သူ့ wall ကို ရက်အတော် ကြာမှ တစ်ခေါက် လောက် ဝင်ကြည့် ဖြစ်ခဲ့ပြီး၊ တစ်ရက်ကမှ သူ့ရဲ့ photo (အခန်း) ကို ဝင်ကြည့်

ဖြစ်ခဲ့၏။

Photo ကို နှိပ်တော့ 21 လို့သာ ပြထားသည်။ ဓာတ်ပုံနှစ် ဆယ့်တစ်ပုံပဲ တင်ထားတယ်ဆို တဲ့သဘောပေါ့ တစ်ပုံချင်း ကလစ်ခေါက်ပြီး ကြည့်လိုက်တော့လည်း ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား မတွေ့ ရ။

ရှုခင်းပုံတွေ ၊ အသည်းပုံတွေ ၊ အဆိုအမိန့်တွေ ကို သိပ်မထူးခြားသလို တစ်ပုံချင်း သူကြည့် လာစဉ်

“ဟင်”

ဓာတ်ပုံတစ်ပုံအရောက်မှာ တော့ ကွန်ပျူတာ မောက်(စ်) ကနေ down arrow ကို အဆက် မပြတ် နှိပ်လာတဲ့ သူ့ညာဘက်လက်ညှိုး ကလေး ရပ်တန့်သွားချေရပြီ . . . ။

ဓာတ်ပုံက အိမ်ကြီးတစ်အိမ်ကို အဝေးကနေ ရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံ . . . ။

တိတိကျကျပြောရမည် ဆိုပါမူ ခေါင်မိုးအခုံးတွေ ၊ အချွန်တွေ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ထွက်နေပြီး မီးခိုးခေါင်းတိုင်နှစ် ခုကို အလယ်မှာ ကိုလိုနီစစ်ကျန် နှစ် ဆောင်ပြိုင် အိမ်နီကြီး . . . ။

ဟိုးဝေးဝေး ရှုထောင့်ကနေ ရိုက်ထားတာတောင် အိမ်ကြီးရဲ့ အကျယ်အဝန်းက ကြီးမားလှ လေသည်။ ရဲတိုက်လိုလို ဘာလိုလို . . . ။

ဓာတ်ပုံအရဆိုပါမူ ထိုအိမ်ကြီးမှာ ယူကလစ်နဲ့ထင်းရှူးတောစပ်နားလောက်မှာ တည်ရှိပြီး တောင်ကုန်းမို့မို့လေးမှာ မေးတင် ဆောက်ထားသလို ဖြစ်နေသည်။

Gentle Z တင်ထားတဲ့ ရဲတိုက်လိုလို ထိုအိမ်ကြီးကို အံ့မခန်း အတော် လေး သဘောကျ သွားရပြီး . . . ။

ဒါနဲ့ Zoom ဆွဲပြီး အသေးစိပ် ချဲ့ကြည့်လိုက်တော့ အိမ်ကြီးက အတော် ကလေး အိုဟောင်း နေသည့် အိမ်အိုကြီးတစ်လုံး လေသာဆောင်ထုတ်ထားတဲ့ ကျွန်းကနုတ်ပွတ်လုံး တချို့တစ်ဝက် လည်း ကျိုးကြွေလျက် အဝိုက်တွေ အခုံးတွေ များ လှတဲ့ တချို့ခေါင်မိုးတွေ

မှာ တာလပတ်စ များ ပင် ဖုံးအုပ်ထားလျက်ရှိနေသည်။

ပြတင်းတံခါးမှန်တွေ လည်း ကွဲတဲ့ဟာကွဲ၊ ပြတင်းပေါက်တချို့လည်း ပွင့်တဲ့ဟာပွင့်နဲ့...

“ဟင်...”

Zoom ဆွဲပြီး ကြည့်နေစဉ် အံ့မခန်း ဆတ်ခနဲ တုန်လှုပ်သွားရလေပြီ...။

မိန်းမ တစ်ယောက် ဟုတ်တယ်...။

တစ်ခုသော အခန်းရဲ့ ပြတင်းတံခါးနောက်မှာ ရပ်နေတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက် ကို အမှတ် မထင်တွေ့ လိုက်ရ၍ အံ့မခန်း လျင်မြန်စွာ ပင် scrool bar ဆွဲကာ ထပ်အကြည့်...။

“ဟာ...”

ထူးတော့ ထူးဆန်းနေလေပြီ...။

ဘာလဲ ပုံရိပ်ယောင်တွေ လား.... နမိတ်ပုံတွေ လား.... ဒါမှမဟုတ် ကိုယ်ပဲ အကြည့်မှာ သွားတာလား...။

ဖျတ်ခနဲ မျက်လုံးထောင့်ကွယ်ကနေ မြင်လိုက်ရတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက် ရဲ့ ပုံရိပ်က လုံးဝမရှိ တော့...။

ပြတင်းပေါက်သည် ပြတင်းပေါက် ဖြစ်ပြီး မှန်ရဲ့ နောက်ကွယ်က အရာတွေ မှာ လည်း မိန်းမ တစ်ယောက် မဟုတ်ဘဲ တခြားအရာဝတ္ထုတွေ သာ ဖြစ်နေသည်။

ကျောထဲ စိမ့်ခနဲ...။

Gentle Z ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ...။

ဘာကြောင့် ဒီအိမ်ပုံကြီးကို တင်ထားရတာ လဲ...။

“Gentle Z”

နှုတ်မှ သူခပ်တိုးတိုးကလေး ရေရွတ်လိုက်မိပါလေတော့၏ . . .

*

အခန်း (၁)

မိုင်လေးရာကျော် ဟိုင်းဝေးခရီးလမ်းကို ကိုယ် တစ်ယောက် တည်း
မောင်းနှင်လာခဲ့ရတဲ့ အတွက် နည်းနည်း တော့ ပင်ပန်းနေလေပြီ. . . ။

တစ်ဖြောင့်တည်း ဖောက်ထားတဲ့ မြေပြန့်လွင်ပြင်က (နာမည် ဆိုးနဲ့
ကျော်ကြားလှတဲ့) ဟိုင်း ဝေးလမ်းကို တစ်ယောက် တည်း ပျင်းပျင်းရိရိ မောင်းနှင်အပြီးမှာ
တော့ ရာသီဥတုအစ စတင်ပြောင်း လဲလာလေပြီ. . . ။

တောင်တက်ခရီးကို စပါပြီ. . . ။

အန္တရာယ်ကွေ့တွေ များ လှတဲ့ တောင်ပေါ်မြို့ လေး တစ်မြို့. . . ။

အတက်လမ်းနဲ့ အဆင်းလမ်းခွဲထားတယ် ဆိုသဖြင့် လမ်းကြောင်းမှာ
မသွားစေရန် ခပ်သွက် သွက်ကလေး မောင်းနှင်နေတဲ့ ကုန်တင်ကားတစ်စီးနောက်ကနေ
ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်လာခဲ့ရ တော့၏ ။

စာရေး ဖို့ ကုန်ကြမ်းအတွက်ဆိုလျှင် စစ်မြေပြင်အထိပင်
သွားရောက်သတင်းယူတတ်သည့် ဟဲမင်းဝေးကို သူအားကျသည်။ (သို့ သော် ဟဲမင်းဝေး
စာတွေ ကိုတော့ သူနှစ် ခြုံကြလှသည် မဟုတ် . . .) သူလည်း အခု ရန်ကုန်မြို့ နှင့်
မိုင်လေးရာအကွာမှာ ရှိတဲ့ (နာမည် ဆိုးနဲ့ကျော်ကြားလှတဲ့) အိမ်ကြီးတစ်အိမ်ရှိရာဆီသို့
စာရေး ဖို့အတွက်တစ်ခုတည်းနဲ့ ခရီးနှင်လာခဲ့ပါပြီ။

ဒီအကြောင်းကို ပြောရမည် ဆိုလျှင် အဓိတာဘဂျမ်းကို ချန်လှပ်ထား၍ မရနိုင်ပါ။

တစ်ရက်က ဖြစ်သည် . . . ။

စာရေး ဆရာတော် တော် များ လည်း ကြုံတွေ့ ဖူးပါလိမ့်မည် ။

တစ်ခါတရံ စိတ်ထဲမှာ ကြီးကြီးမားမား ပျိုးထားတဲ့ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို လက်ကချရေး ကြည့်တဲ့အခါမှာ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ ပုံစံမျိုးမရဘဲ လိုနေသလို၊ ဟာနေသလို အားမလို အားမရ ဖြစ်မိ တဲ့ ကိစ္စတွေ ... ။

သူကလည်း အခု သူ အသစ်ရေး တော့မည့် ဝတ္ထုကို တကယ်တမ်းချရေး ကြည့်တော့ ဦးနှောက်က ချပေးတဲ့စွမ်းအင်ကို လက်က အပြည့်အဝ အသုံးမချနိုင်သလို ဖြစ်နေသည်။ ဇာတ်လမ်းအစအဆုံးကို ဘယ်လိုရေး ရမယ်ဆိုတာ သိထားပါရက်နဲ့ ဘာကြောင့် များ အကောင်းဆုံး ပုံစံ ဖြစ်လာအောင် မရေး နိုင်ရပါလိမ့် ... ။

အံ့မခန်းအကြောင်း သူငယ်ချင်း ဖြစ်တဲ့ အတာမောင်မောင် အသိဆုံးပင် ... ။

စိတ်ကြိုက်ပုံစံမရမချင်း လွှတ်မပေးတတ်သည့် ရှားရှားပါးပါး စာရေး ဆရာ တစ်ယောက် ဖြစ်နေသဖြင့် သူ့ဒုက္ခက ကိုယ့်ဒုက္ခ၊ သူ့အပူက ကိုယ့်အပူလို ဖြစ်လာသည်။

ရှင်းရှင်းပြောရရင် ငနဲက ဖင်မှာ ကပ်တဲ့မှုိုကို ခွာပြီး ရောင် စားချင်လှပြီ ... ။

“ငါ့အထင်ပြောရရင် မင်းအခုရေး မယ့် ဝတ္ထုက သည်းထိတ်ရင်ဖိုဆိုတော့ တကယ့်သည်း ထိတ်ရင်ဖို ဖြစ်စရာကောင်းတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုအောက်ကို ရောက်မှ မင်းရေး ရမှာ လက် ‘တွေ့’ လာမယ်နဲ့ တူတယ် ... ”

အတည်ပြောနေခြင်းပါ ... ။ ကျပ်နေခြင်းမဟုတ်သဖြင့် သူခေါင်းညိတ် ထောက်ခံလိုက် လေတော့ ...

“နည်းနည်း တော့ စွန့်စားရလိမ့်မယ်နော် လုပ်ချင်မှလည်း လုပ်ပါ ... ။ ငါက ဘေးကနေ ဝင်ကူညီရုံသက်သက်ပဲ ... ။ မင်း ခရီးထွက်ပြီး စာမရေး ချင်ဘူးလား ... ။ အဲဒီ နေရာက မင်းအခု ရေး မယ့် စာအုပ်အတွက် တော် တော် အထောက်အကူ ရလိမ့်မယ်လို့ ငါထင်တယ်”

“မင် အိုင်ဒီယာမဆိုးဘူး ... ။ ငါနည်းနည်း stress များ နေတယ်။ ရန်ကုန်မြို့၊ ရဲ့ မွန်းကျပ် တဲ့ လူမှု ဘဝပုံစံတွေ အောက်ကနေ ရုန်းထွက်လို့ရနိုင်မယ့် နေရာတစ်နေရာကို

ငါသွားချင်နေတယ်”

“...မြို့ကို သွားမလား ငခန်း...”

သူပြောတာက တောင်ပေါ်အပန်းဖြေ စခန်းမြို့ကလေးပါ...။ တစ်နှစ် ပတ်လုံး ပန်းရောင် စုံ ပွင့်ဖူးနေတတ်ပြီး လတ်ဆတ်တဲ့ လေတွေ တိုက်ခတ်နေတတ်တဲ့ မြို့ကလေးတစ်မြို့ပေါ့...။

“မကြာခဏ ရောက်နေတဲ့ မြို့ပဲကွာ...။ ငါ့ကို ဖမ်းစားနိုင်လိမ့်မယ် မထင်ပါဘူး...”

“ငါ မျှော်လင့်ထားတာထက် ပိုပြီးမင်းကို ဖမ်းစားနိုင်ပါလိမ့်မယ်...။ မင်းသွားရမှာ က အဲဒီ မြို့ရဲ့ နေရာတစ်နေရာဆီကိုပါ...”

သူလည်း အဓိတာဘဂျမ်းစကားကြောင့် အနည်းငယ် ပခုံးတွန့်ပြုံး မိရင်း...

“ဘာလဲ ရေတံခွန်တို့ လှိုက်လှိုက်ရှိရာဆီကိုလား...။ အချစ်ဝတ္ထုရေး မှာ မဟုတ်ဘူးကွ...။ အံ့မခန်းက အဲလောက်နဲ့ မတိုးဘူး...”

“မဟုတ်ဘူး...။ အဲဒီ မြို့ရဲ့ အထွက်နားလောက်က တောစပ်မှာ သီးသီးသန့်သန့် ဆောက်ထားတဲ့ အိမ်ကြီးတစ်အိမ်ကိုပါ...”

နည်းနည်း တော့ စိတ်ဝင်စားသွားပြီ။ အတာမောင်မောင်က ဆက်ပြီး ပြော၏။

“မင်းလည် သိပါတယ်။ အဲဒီ မြို့က ဘုရင်ခံအုပ်ချုပ်တဲ့မြို့ ဖြစ်ခဲ့ဖူးတော့ ကိုလိုနီခေတ်က အိမ်တွေ များ တယ်...။ အခု ငါပြောတဲ့ အိမ်ကလည်း အရမ်းခမ်းနားတယ်ဆိုပေမယ့် အခုတော့ တော် တော် ယိုယွင်းပျက်စီးနေပြီ...။ အဲဒီ အိမ်မှာ ခဏလောက်နေပြီး မင်းစာရေး မလား...။ မင်းလိုချင်တဲ့ ခြောက်ခြောက်ခြားခြား ခံစားမှု တွေ တော့ ရလာမှာ အသေအချာပဲ...”

“နေပါဦး...။ အဲဒီ အိမ်မှာ အခု ဘယ်သူတွေ နေနေလဲ”

“ငါ့အထင်ပြောရရင်တော့ ဘယ်သူမှ မနေကြဘူး။ ဒီအတိုင်း သော

ခတ်ထားကြတယ်...”

“မင်းကရော... အဲဒီ အိမ်နဲ့ ဘယ်လိုများ ပတ်သက်နေလို့လဲ ငတာရဲ့။”

“ဒီလိုကွ... ပြောရမှာ တော့ နည်းနည်း ရှည်တယ်။ အိမ်ဈေး၊ မြေဈေးတွေ သိပ်မတက်ခင် တုန်းက ငါ့မိဘတွေ ရဲ့ မိတ်ဆွေတွေ က အဲဒီ အိမ်ကြီးကို ဈေးပေါပေါနဲ့ ဝယ်ခဲ့ကြတယ်။ ဈေးပေါပေါ ဆိုတာ သိန်းနှစ် ထောင်ဝန်းကျင်နော် ဟိတ်ကောင်... ဟား... ဟား...”

“အားပါး ဆက်ပါဦး...”

“ဝယ်ပြီးတော့မှ အဲဒီ အိမ်ရဲ့ နောက်ခံသမိုင်းကို သိခဲ့ရတယ် ဆိုပါတော့ကွာ... ။ သမိုင်း တော့ သိပ်မကောင်းဘူး... ။ မျက်နှာဖြူအရာရှိကတော် က အိမ်ထောင်ရေး ပြဿနာတစ်ခုနဲ့ အဲဒီ အိမ်မှာ ပဲ ဆွဲကြိုး ချသေသွားခဲ့တာ...”

“ဪ... ”

“ဒါပေမဲ့လည်း ငါ့မိဘမိဆွေတွေ ပြောပြချက်အရ ကတော့ သူတို့နေလာတာ ဘာမှ ပြဿနာမရှိသလို၊ အန္တရာယ်လည်း မပေးပါဘူးတဲ့... ။ နေလို့ အဆင်ပြေတယ်ပေါ့ကွာ... ။ သူတို့က အရမ်းချမ်းသာတဲ့ လူချမ်းသာတွေ ပါ... ။ အခု ဒီမှာလည်း မရှိကြပါဘူး။ အမေရိကား မှာ ... ။ တစ်ချိန်မှာ အဲဒီ အိမ်ကြီးကို ဟိုတယ်ဆောက်ဖို့ အထူးသဖြင့် နိုင်ငံခြားသားတွေ အတွက် ရည်ရွယ်ပြီး ဝယ်ခဲ့ကြတာ...”

“အင်း ဆက်ပါဦး...”

“ဒီအတွက် မင်းအတွက် မထူးခြားသေးပါဘူး... ။ ထူးခြားတာက အခုမှ လာမှာ ... ။ အဟား...”

“လုပ်ဟ...”

“အဲဒီ မြို့ မှာ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ် လောက် မိန်းကလေး တစ်ယောက် ထူးထူးဆန်းဆန်း ပျောက်သွားတယ်ကွ... ။ တချို့ကလည်း သေသွားတယ်လို့

ယူဆကြတယ်။ သူ့ကို နောက်ဆုံးတွေ ခဲ့တဲ့သူတွေ ကလည်း အဲဒီ အိမ်နားမှာ တွေ
ခဲ့ကြတယ်လို့ ပြောကြတယ်...။ အခုအချိန်ထိ အဲဒီ မိန်းကလေးရဲ့ အမှု က အဲဒီ မြို့၊
အတွက် ပဟေဠိတစ်ခုလို ဖြစ်နေတုန်းပဲ...။ အဲဒီ အိမ်ကြီးနဲ့ အဲဒီ မိန်းကလေး ဘယ်လိုများ
ဆက်စပ်နေမလဲဆိုတာ သက်ဆိုင်ရာကနေ စစ်ဆေးအဖြေရှာနေ တာ အခုအထိ သဲလွန်စ
မရသေးဘူးတဲ့ ငခန်းရ”

“အင်း... စိတ်တော့ စိတ်ဝင်စားဖို့ အကောင်းသား”

“ဒါကြောင့် ပြောတာလေ...။ အဲဒီ အိမ်မှာ မင်းသွားနေပြီး စာရေး မလား...
လို့...။ မင်းလိုချင်တဲ့ ခြောက်ခြောက်ခြားခြား ခံစားမှု တွေ တော့ ရလာမှာ သေချာတယ်။
မင်းရေး မယ့် စာအုပ်သစ်အတွက်လည်း အရမ်းကြီးကို အထောက်အကူရလိမ့်မယ်
ငါထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ စွန့်တော့ စွန့်စားရလိမ့်မယ်နော်...။ ဒါကြောင့် အတင်းကြီးတော့
မတိုက်တွန်းဘူး...”

သူလည်း ငတုစကားကို အချက်အလက်တစ်ခုလောက်အ ဖြစ်သာ
ခေါင်းထဲမှတ်သားထား စဉ် အတာမောင်မောင်က ဟမ်းဖုန်းထဲမှာ သိမ်းဆည်းထားတဲ့ ဓာတ်ပုံ
Folder တစ်ခုကို ဖွင့်ရှာနေ လေတော့၏ ။

“အိမ်ကြီးတွေ ရင် မင်းအရမ်းခိုက်သွားမှာ ကွ...။ ငါသိမ်းထားတာတော့
ကြာပြီ။ ဖျက် မပစ်မိလောက်ဘူး ထင်ရတာ ပဲ...”

ဒီအထိလည်း ထိုအိမ်ကြီးဆီအရောက်သွားဖို့ ရူးရူးမိုက်မိုက် စိတ်ကူးမရခဲ့သေး...
။ ။

“ဟာ ရှိသေးတယ် ငခန်းရ...။ ဒီမှာ ဒီမှာ ဒီအိမ်...”

ငတာက သူ့ရှေ့ ဟမ်းဖုန်းထိုးပေးသဖြင့် သူ ယူကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်...”

မျက်လုံးတွေ ပြာရီမှော င်မိုက်သွားရနေချပြီ...။

ဟုတ်တယ်...။ သူ့အထင် မမှာ :ပါဘူး...။

ဟိုအိမ်ကြီး...။ Gentle Z တင်ထားတဲ့ အိမ်ကြီး။ တိတိကျကျ ပြောရမည်
ဆိုပါမူ ဓာတ်ပုံ ထဲကနေ မိန်းမ တစ်ယောက် ပြတင်းတံခါးနောက်ကွယ်မှာ ရပ်နေတာကို
ဖျတ်ကနဲ တွေ့ လိုက်ရတဲ့ အိမ်ကြီး...။

*